

linger her i Thinget, uden dog, at være bragte til Ende. Det Samme var ogsaa Tilfældet i sidste Session, men man naaede dog dengang saavidt, at man i alt Væsentligt kom overeens med det daværende Ministerium med Hensyn til disse Love, og det var derfor en almindelig Forventning ifjor, at man, naar Lovene iaar bleve indbragte i Rigsdagen, saaledes som man var kommen overeens om dem med de vedkommende Ministre, vilde disse gaae meget let igjennem. Naar man altsaa nu skulde udtale sig om, hvorvidt man saaledes kunde lade Lovene passere let herigjennem, saa maa dette være paa, hvorvidt den Overenskomst, der i det Væsentlige i sidste Session blev truffet imellem Folkethingets Udvalg og vedkommende Ministre, nogenlunde er fyldestgjort i de Forslag, der her foreligge. Jeg skal søge at vise, at dette ikke i det Hele taget er Tilfældet. Det Hovedpunkt, hvorpaa de tidligere fra Regjeringen indbragte Lønningslove ere strandede, var den Bestemmelse, at Lønningerne for en Deel i de nye Love efter Folkethingets Mening skulde bestemmes saaledes, at de kunde variere, efter som Dornpriserne her i Landet vare høje eller lave; det var navnlig den bekjendte Sædberegning, som fra Folkethingets Side forvredes opstillet i Lønningslovene, for at de skulde kunne vænte Folkethingets Billigelse. I de Udkast, der bleve forelagte i forrige Session, var der fra Regjeringens Side ikke indført en saadan Bestemmelse, men Ministeriet kom, som sagt, under disse Udkasts Behandling overeens med Udvalget derom. Det sluttede sig til dette Princip saaledes, som det nærmere blev opstillet og allerede blev gjældende ifjor i den extraordinaire Lønningslov for et Aar, som blev vedtaget, da de almindelige Lønningslove ikke kunde bringes igjennem. Med Hensyn til dette Punkt er altsaa Overenskomsten skeet Fyldest, idet disse Love ere byggede paa Sædprincippet, og der kan altsaa ikke være videre, idetmindste for Dødeligt, derom at bemærke for dem, der dele Mening om, at Sædprincippet bør fastholdes. Derimod er det i Virkeligheden Tilfældet, at de Lønningskasser for de forskjellige enkelte Personer, som ved Siden deraf bleve opstillede og i det Væsentlige tiltraadte af det daværende Ministerium, ikke ere bibeholdt her, idet Lønnings-

kasserne i disse Udkast ere blevne satte endeel høiere, end man da blev enig med Ministeriet om at sætte dem, paa Grund af den Forhøielse, der vil tilflyde de vedkommende Personer igjennem Sædberegningen. Jeg troer nu ikke, at det hører hen til Sagens første Behandling at gaae i Enkeltheder, for at paavise, at Lønningskasserne virkelig ere satte endeel høiere, ligesom ogsaa de Terminer, efter hvilke Alderstillelag for de Vedkommende skulde indtræde, ere forandrede paa flere Steder fra 5 Aar, som man dengang blev enig om, til 3 Aar; jeg troer, at det maa være tilstrækkeligt under første Behandling af Sagen at gjøre opmærksom paa, at disse Forhøielser efter det daværende Udvalgs Mening ikke burde tiltrædes, og jeg antager derfor, at man til anden Behandling maa rette sin Opmærksomhed paa at faae disse Lønningskasser bragte ned til det, som i forrige Session vandt Udvalgets og Ministeriets Billigelse. Jeg troer ogsaa, at det, at Satterne ere satte høiere, maa tillægges de Mænd, som Ministeriet har sat til at afgive den os meddelte Betænkning og til at udarbejde de foreliggende Forslag, idet man ikke kan see, at Ministeriet har forandret noget i de Forslag, som disse fire Mænd, der have undertegnet Betænkningen, der er aftrykt som Motiver til Forslagene, have fremsat. Jeg troer ogsaa af en egen Omstændighed ved det foreliggende Lovudkast at kunne slutte, at heller ikke disse fire Mænd ere gaaede ud fra, at de Satter, de foreslog, vilde blive bibeholdt, og det slutter jeg nemlig deraf, at uagtet der i Udkastets § 1 er anført, at Sagen for Revisions-Departementets Chef fastsættes til 4000 Rdl., har man dog ikke optaget den Bestemmelse i Udkastet, at Sager paa 4,000 Rdl. ikke skulde komme ind under Sædberegningen. — Der var i det forrige Udkast optaget en Paragraph i saa Henseende, uagtet man ikke fandt denne Bestemmelse vigtig — men jeg kan kun forklare mig, at man ikke har indført denne Bestemmelse her, under den mulige Forudsætning, at de fire Mænd, der have skrevet Udkastet, have sagt til sig selv: vi behøve ikke at sætte denne Bestemmelse ind i Loven, thi vi foreslaae kun een Gage paa 4,000 Rdl., og denne vil Folkethinget rimeligvis ikke lade blive staaende, og naar denne